

அத்தியாயம் 1

கவியின் கதை

நாட்டுப்புறவியல் அல்லது நாட்டாரியல் (Folklore) என்பது நாட்டார் இலக்கியம் (பாடல், கதை, நொடி எனப்படும் விடுகதை, பழமொழி, முதுரை, பழமரபுக் கதைகள், கதைப்பாடல்கள், நகைச்சுவைத் துணுக்குகள், மந்திரங்கள், குழுஉச் சொற்கள் முதலியவை) மற்றும் நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் ஓர் ஆய்வுத்துறையாகும்.

நாட்டாரியலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான நாட்டார் பாடல், நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வில் முக்கிய இடம்பெறுகிறது. இப்பாடல்கள் நாட்டுப்பாடல், நாடோடிப்பாடல், கிராமியப் பாடல், பாமரப் பாடல், மக்கள் பாடல், எழுதாப்பாடல் என்றெல்லாம் பலவாறு அழைக்கப்படுகின்றன.

முஸ்லிம்களிடையே 'கவி' என்னும் சொல் இவ்விலக்கியத்தைக் குறிப்பதற்குப் பயன்பட்டு வந்துள்ளது. எவ்வாறாயினும் சிறப்பான இலக்கிய வளத்தையுடைய ஒரு மக்கள் குழுவின் இலக்கிய வகைகளையே இவையாவும் சுட்டுகின்றன.

இவ்வாறான கிராமியப் பாடல்களைத் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தும் பொழுது வளர்ச்சிப் படிமத்தின் அடிப்படையில் தொகுப்பதே மரபாயுள்ளது. குழந்தை பிறந்தவுடன் மருத்துவச்சி வாழ்த்து, பின்னர் தாலாட்டு, சாய்ந்தாடு, சிறுபிள்ளைகளாய் உள்ளபோது பாடப்படும் விளையாட்டு, வேடிக்கைப் பாடல்கள், வளர்ந்தோரின் காதல், அன்புக் கவிகள், தொழிற்பாடல்கள்,

வசைப்பாடல்கள், இறப்பின் போது மையத்துப் புலம்பல் என அடுக்குமுறையாய் அமைகின்றன.

பெரும்பாலான கிராமியக் கவிகளின் முக்கிய பண்புகளிலொன்று ஒரு பாடல் முதல் முதலில் எக்காலத்தில் பாடப்பட்டது என்பது நிச்சயமாகத் தெரியாத தன்மையாகும். வேலை நேரங்களில் களைப்பைப் போக்கி உற்சாகத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும், ஓய்வு வேளைகளில் தமது பொழுதை இனிதே கழிப்பதற்கும், விழாக்காலங்களில் அந்நிகழ்ச்சிகளுக்கு மெருகூட்டுவதற்கும் இவை பாடப்பட்டன. ஒருவரோ பலரோ பாடுவர். அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர் மனனம் செய்து பின்னர் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் இசைப்பர். எழுத்துருவம் பெறாது மனப்பாடமாகவே தொடர்ந்திருந்த காரணத்தினாலும், வாய்மொழியாகவே ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கைமாறி வந்த காரணத்தினாலும் பல கவிகள் உருமாற்றம், சொல்மாற்றம் பெற்றுள்ளன. வெவ்வேறு ஊர்களில் வெவ்வேறுமாதிரி அவை பாடப்படுவதையும், சொற்கள் மாறுபட்டிருப்பதையும் காணலாம். இது மட்டுமில்லாது எத்தனையோ கவிகள் முற்றாக மறைந்தும் போயிருக்கும்.

இத்தகைய சுவை மிக்கதும் இலக்கியநயம் படைத்ததுமான எமது முதிசம் அழிந்து போகாது பாதுகாக்கப்படல் வேண்டுமென்பதைக் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் வெளியிட்ட நாட்டார் பாடல் நூல் தொகுப்பாளர் அந்நூலின் முன்னுரையிற் பின்வருமாறு வலியுறுத்துகின்றார்:

“இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்களும் தொகுக்கப்பட வேண்டியுள்ளன. ‘மட்டக்களப்பு வசந்தன் கவித்திரட்டு’ (1940) என்னும் நூலுக்கு அதன் பதிப்பாசிரியர் எழுதிய ஆங்கில முன்னுரையிலே முஸ்லிம்களிடையே வழங்கிவரும் நாட்டுப் பாடல்கள் இன்னும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன என்றும், இவ்வளர்ச்சிக்கு முக்கியமாக முஸ்லிம் பெண்களே உதவுகின்றனர் என்றும், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் தென்பகுதியிலே குறிப்பாக கரைவாகுப்பற்று, அக்கரைப்பற்று என்னும் கிராமங்களிலுள்ள முஸ்லிம் பெண்கள் இத்தகைய கவிகளை இயற்றுவதில் சிறந்து விளங்குகின்றனர் என்றும் இன்னும் இத்தகைய கவிகளை ஆண்களும் பெண்களும் இயல்பாகவே பாடுகின்றனர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”

1. நாட்டார் பாடல்கள் (தொகுப்பு), தேசிய உயர்கல்விச் சான்றிதழ் பரீட்சைக்குரியது, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், கொழும்பு 1976, ப:12

மட்டக்களப்பில் வழங்குபவை போன்றே மன்னார் பிரதேசத்திலும் இத்தகைய பாட்டுக்கள் முஸ்லிம் மக்களிடையே வழங்குகின்றன. தென்னிலங்கையிலும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் கூடப் பலவகையான நாட்டுப்பாடல்கள் முஸ்லிம் மக்களிடையே வழங்கி வருகின்றன. இவைகளையெல்லாம் தேடித் தொகுத்து வகைப்படுத்தி வெளியிட்டால் இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப் பாடல் வளத்தை நாம் வெளிக் கொணரலாம்.

மாணவரின் மொழி வளர்ச்சிக்கு, உரை நூல்களும் இலக்கிய நூல்களும் பெரிதும் துணைபுரிந்துள்ளன. இலக்கியத்தில் சிறப்பான ஒரு பகுதி நாட்டார் பாடல்களாகும். ஒரு காலத்தில் நாட்டார் பாடல்கள் என்பது முக்கியமற்ற ஒரு துறையாகக் கருதப்பட்டதுமுண்டு. அதனால் அவற்றை எழுதிப் பாதுகாப்பது மிக அரிதாகவேயிருந்தது. ஆனால் இன்று அந்நிலை மாறி கிராமிய இலக்கியத்திற்கும் மிக உயரிய அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்ற மேற்கு நாடுகளில் FOLKLORE எனப்படும் இத்துறை பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற்றுள்ளதோடு ஆராய்ச்சித்துறை விடயமாகவும் விளங்குகிறது. இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களும் சமீபகாலத்தில் இத்துறைக்கு முக்கியமளித்துள்ளன. எமது நாட்டில்கூட இன்று நாட்டார் வழக்கியல் ஒரு பல்கலைக்கழகப் பாடமாகப் பயிற்றப்பட்டு வருகின்றது. கலாநிதிப்பட்ட மட்டத்திலான ஆய்வுகள் இத்துறையில் நடத்தப்படுகின்றன.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் (1980) யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறையினர் நாட்டார் வழக்கியல் பற்றிய கருத்தரங்கொன்றினை நடாத்தியுள்ளனர். அக்கருத்தரங்கிலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பதினைந்து கட்டுரைகளும் பின்னர் தொகுப்பு நூலாக வெளிவந்துள்ளன. நாட்டார் வழக்கியல் ஆய்வு, அது தொடர்பாக இதுவரையும் வந்தவையும் வரவேண்டியவையும், அதன் பகைப்புலமான பொருளாதார சமூக தோற்றப்பாடுகளும் மாற்றங்களும், மாறும் சமுதாய அமைப்பில் அவற்றின் நிலை, வரலாற்றோடு அவற்றுக்குள்ள தொடர்பு, இந்தியாவில் நாட்டார் இயல் ஆய்வுகளின் இன்றைய நிலை, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறையும் நாட்டார் வழக்குகளும், வாய்மொழி இலக்கியமும் எழுத்திலக்கியமும் ஏற்படுத்தும் பரஸ்பர பாதிப்புகள், மொழியமைப்பு,

பழமொழிகள் விடுகதைகள் போன்றவற்றின் வரலாறு என்பன பற்றிக் கூறும் கட்டுரைகளும் வேறும் பலவும் இதில் அடங்கியுள்ளன. இதன் பதிப்பாசிரியரான கலாநிதி கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்கள், கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியின் சிறப்புமிக்க ஒரு பழைய மாணவனும், அதன் முன்னாள் விரிவுரையாளருமாவார்.²

நாட்டார் பாடல்களைக் காலவரையறை செய்யும் புது முயற்சியொன்றினை மருதூர் ஏ. மஜீத் தமது “தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டாரியல்” எனும் நூலில் மேற்கொண்டுள்ளார். அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“நாட்டார் பாடல்கள் எப்பொழுது ஆரம்பமாகின என்பதைப் பற்றித் திட்டமாகக் கூற முடியாது என்பது பொது விதியென்றாலும், கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள் ‘சங்க இலக்கியங்கள் வாய்மொழிப் பாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்தன. உதாரணமாக, பெயர் அடிகள், சொற்றொடர்கள் சங்கப் பாடல்களிலும் வருகின்றன என்பதிலிருந்து சங்கத்துக்கு முந்தியது நாட்டார் பாடல் எனக் கொள்ளலாம்” எனக் கூறியுள்ளார்.

சங்க காலம் என்பது கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரையான ஆறு நூற்றாண்டுகளைக் கொண்டதாகும். தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டார் கவிகளை இந்த அளவு தூரத்தில் வைத்துப் பார்க்க முடியாதுள்ளது.

காரணம், இக்கவிகளில் இஸ்லாமிய மதக் கருத்துக்களும் கலை, கலாசாரப் பண்புகளும் பரவிக் கிடப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. அதனால் தென்கிழக்கில் இஸ்லாம் பரவியதன் பிற்பாடே அதிகமான கவிகள் பாடப்பட்டுள்ளன எனக் கொள்ள முடியும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் நீண்டகாலமாக வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளை ஆராய்ந்து பார்க்க முற்படும் பொழுது அம் மக்களின் பொருளாதார ஆதிக்கம், அரசியல் ஆதிக்கம், பண்பாட்டு ஆதிக்கம் என்பன எவ்வாறு இருந்தன எனப் பார்த்தல் மிக முக்கியமான அம்சமாகும். இம்மூன்றிலும் பண்பாட்டு ஆதிக்கமானது அவர்களது வாழ்வியலோடு மிகவும் நெருக்கமான சம்பந்தமுடையது எனலாம்.

2. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி (பதிப்பாசிரியர்) இணைக்கத் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல் (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1980.

பண்பாடு எனும்பொழுது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள், பழக்க வழக்கங்கள், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், கை வினைகள், தொழில்கள், சமுதாயப் பாரம்பரியம், மொழி, இனம், மதம் என்பன பண்பாட்டியலோடு சம்பந்தமுடையது எனலாம்”.

மேற்கூறியவற்றை அடிப்படையாக வைத்துப் பின்வரும் கால அடிப்படையில் அவர் கவிகளை வகுத்துள்ளார்.

கி.பி. 700-1500 வரை : பூவல் கிணறுக்காலம்

கி.பி. 1501-1796 வரை : கொட்டுக் கிணறுக்காலம்

கி.பி. 1796-1948 வரை : கற்கிணறுக்காலம்

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் முக்கிய இலக்கிய முதிசமாக விளங்குவது ‘கவி’ எனப் பொதுவாக அழைக்கப்படும் இந்நாட்டார் பாடல்கள் ஆகும். கிழக்கிலங்கையில் மட்டுமன்றி நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களான மன்னார், யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, காலி, மலைநாடு போன்றவற்றிலும் முஸ்லிம் மக்களிடையே பாரம்பரியமாக பல கவிகள், கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள் வழக்கிலிருந்துள்ளன.

ஆயினும் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் திகாமடுல்ல என அழைக்கப்படும் அம்பாறை மாவட்டத்தின் கரைவாகுப்பற்று, சம்மாந்துறைப்பற்று, நிந்தவூர்ப்பற்று, அக்கரைப்பற்று, பாணமைப்பற்றுப் பகுதிகளிலேயே நாட்டார் பாடல்கள் மிகப் பெருந்தொகையாகவும் ஜனரஞ்சகமாகவும் வழக்கிலிருந்துள்ளன.

‘பற்று’ எனும் சொல் ‘பத்து’ என்பதிலிருந்து மருவி வந்ததாகும். அக்காலத்தில் ஓர் உள்ளூராட்சிப் பிரிவை அமைக்கும் பொழுது சிறியதும் பெரியதுமான பத்துக் கிராமங்களை உள்ளடக்கியதாக அது அமைக்கப்பட்டது. அவ்வாறு பத்துக் கிராமங்களைக் கொண்ட ஒரு பிரிவு, அதனுள் அடங்கிய பெரியதொரு ஊரின் பெயருடன் இணைத்துப் ‘பத்து’ என அழைக்கப்பட்டது. இதுவே காலக்கிரமத்தில் ‘பற்று’ எனவாகிவிட்டது.

சிங்கள மன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலும் அவர்களது இராச்சியங்களில் இப்பிரிவு முறையைக் காணலாம்.

3. மருதூர் ஏ மஜீத். தென்ஐக்க முஸ்லிம் தேசத்தான் நாட்டாரியல், மருதூர் வெளியீட்டுப் பணிமனை. சாயந்தமருது. 2007 ப: 44, 48

கம-நிகம-பஸ்கம-தசகம-றட்ட-மண்டல-மலமண்டல எனப் பிரிவுகள் சிறியதிலிருந்து பெரிதுவரை சென்றன. தசகம என்பது பத்துக் கிராமங்களைக் கொண்டதாகும். புத்ததாச மன்னன் ஆட்சிக்காலத்து (கி.பி. 340-368) ஆவணங்களிலும் இது பற்றிய குறிப்புக்களைக் காணலாம்.

ஊர்ப்பெயர்களைக் குறிப்பிடும் பெருந்தொகையான கவிகள் உள்ளன:

அக்கரைப் பற்றிலையோ
அங்கு கரைவாகிலையோ
சம்மாந்துறையிலையோ
என்ற தங்க வண்டார் தங்குறது.

அக்கரைப்பற்றோ
அவரும் கரவாகோ
சாய்ந்தமருதாரில்
சாதிசனமுண்டாமோ.

அக்கரைப்பற்றோ
அவரும் கரவாகோ
சம்மாந்துறையில்
சாதிசனமுண்டாமோ.

எருக்கலம் பிட்டிக்கு
எருதுகொண்டு போற தம்பி
மச்சானைக் கண்டால் உன்ற
மயில் வரட்டாம் என்று சொல்லு.

ஊராண்ட வள்ளத்தில்
உப்பேத்திப் போற மச்சான்
கல்லாத்து விரிசலில் உன்னை
கவிழ்த்து வள்ளம் கொட்டிடாதோ.

காத்தான் குடியிருந்து ஒரு
கன்னி நாகு வந்திருக்கு
காசைத் தா வாப்பா நம்முட
கை முதலாய் வாங்கிடுவோம்.

காலி விளை பாக்கிற்கும்
கமுதாவளை வெத்திலைக்கும்
ஏலம் கரம்பிற்கும்
ஏற்றதுதான் உன் எழில் வாய்.

ஓமணாப் பொண்டுகளே
ஓசந்த கொண்டைக்காரிகளே
மன்னாரார் வாறாரெண்டு
வழிமறிச்சி நில்லாதீங்க.

போதும்பா போதும்
புத்தளத்து வியாபாரம்
பொன்பரப்பி ஆற்றாலே
போகவரக் கட்டாதே.

துரிதமான கிராமப் பிறழ்வின் காரணமாக நாட்டார் பாடல்கள் இன்று அருகி வருகின்றன. அவை இன்று வளர்வதுமில்லை; அவற்றைப் பாடுவோரும் மிகக் குறைவு. பாரம்பரியக் கலையொன்று முற்றாக மறைந்து விடாமல் பாதுகாக்கப்படல் அவசியமாகும். அவ்வாறு பாதுகாப்பதிலும் அவற்றைத் தேடிப் பெற்றுத் தொகுப்பதிலும் ஆய்வு நடாத்துவதிலும் இதுவரை ஈடுபட்டோருள் ஓரிருவர் இப்பாடல்களின் பின்னணியும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் பண்புகளும் பூரணமாகத் தெரியாத காரணத்தினால் எத்தனையோ பாடல்கள் இன்று அவர்களினால் உருமாற்றம் பெற்றுள்ளன.

இப்பணிகளை மேற்கொள்வோர் இவ்வுருவ, கருத்து மாற்றங்கள் செய்வதைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

இளைய தலைமுறையினருக்கு இவ்விலக்கிய வளம் அறிமுகம் செய்யப்படலும் மிக அவசியமாகும்.

1. வீவசாயப் பின்னணி

மக்கள் வாழும் சமுதாயத்தை இலக்கியம் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அது தோன்றிய பிரதேசத்தின் மண்வளத்தையும் சமுதாயத்தின் யதார்த்தமான வாழ்க்கை நிலையையும் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும்.

அப்போதுதான் அது மக்கள் இலக்கியமாகவும் வாழும் இலக்கியமாகவும் விளங்க முடியும்.

இலக்கியம் பற்றிய இவ்வரைவிலக்கணத்துக்கு கவிகள் மிகப் பொருந்தும். கவிகள் தோன்றிய சமூக அமைப்பானது விவசாயத்தை முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டது. நவீன கைத்தொழில்கள், இயந்திரமயமாக்கல் ஏற்படுவதற்கு முந்திய அவசரமற்ற ஆறுதலான வாழ்க்கை முறை அதுவாகும். கவிபாடுவதற்கும் பாடுவதைக் கேட்டு இரசிப்பதற்குமான போதிய அவகாசமும் காலமும் நேரமும் அம்மக்களுக்கு இருந்தன. வேலை நேரங்களிலும் ஓய்வு வேளைகளிலும் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

இம்மக்களது வேலைகள் பெரும்பாலும் வேளாண்மைச் செய்கையோடு தொடர்புடையவையாகும்.

வேளாண்மை செய்யும் காணி அல்லது வயல் 'வட்டை' எனும் பெயராலேயே பொதுவாக அழைக்கப்பட்டது. இன்றும் அவ்வாறே அழைக்கப்படுகிறது. சேனைக்காட்டு வட்டை, சோலை வட்டை, அலியாண்ட வட்டை, கரவாகுவட்டை, வளைந்த வட்டை, காத்தாண்ட வட்டை, செட்டியா வட்டை என்பன போன்ற காணித் தொகுதிகள் வட்டை என்னும் பெயராலேயே இன்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

சுமார் 30-40 ஏக்கர்களைக் கொண்ட ஒருமித்த காணித்துண்டு 'வெளி' எனப்படும். சில நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்களைக் கொண்ட பிரதேசம் 'கண்டம்' எனப்படும். நெற்செய்கை பண்ணும் நிலத்தை 'உம்மாரி' எனக் கூறுவதுமுண்டு. முன்மாரி என்னும் சொல்லே காலக் கிரமத்தில் மருவி 'உம்மாரி' என வந்துள்ளது. வட்டையிலுள்ள சிறு தென்னம் தோட்டம் 'காலை' எனப்படும். இவ்வயல்களுக்கு நீர் பாய்ச்ச உபயோகிக்கப்படும் குளம் 'வில்' எனப்படும். மூன்று பக்கமும் மழை நீர் வந்து தேங்குவதற்கு இடம் விட்டு நான்காவது பக்கம் நீரை மறித்து அணைகட்டி வளைத்து வில்லுப்போல் இருப்பதனால் இக்குளம் அப்பெயரைப் பெற்றிருக்கலாம்.

தாவரங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், மனிதர்களின் பெயர்களை அடியொற்றி 'வட்டைகள்' தமது பெயர்களைப் பெற்றுள்ளன. பூலாக்காடு, அல்லிமூலை, குரக்கன்சேனை, வம்மிச்சோலை, இலுக்குச்சேனை,

அரசையடி, காஞ்சிரங்குடா என்பன முதலாவது வகைக்கான உதாரணங்களாகும். பன்றித்தீவு, மாட்டுப்பனை, வக்காத்தீவு என்பன இரண்டாவதற்கான உதாரணங்களாகும்.

பழைய அமைப்பு முறையில் கண்டத்தை மேற்பார்வை செய்பவர் 'வட்ட விதானை' ஆவார். அவருக்கு உதவியாக 'அதிகாரி', 'வெடிக்காரன்' ஆகியோர் இருப்பர்.

விவசாயத் தொழிலில் அடிக்கடி உபயோகப்படும் வேறு சில சொற்களும் உள. அவையாவன: வரவை (நான்கு பக்கமும் வரம்பிடப்பட்ட பகுதி; போட்டா (பெரிய வரவை); முத்தெட்டு (வயற்காரனுக்கென ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சிறு வரவை); அளத்தட்டு (இருவரது வயல்களுக்கிடையேயான எல்லையிலுள்ள ஒரு நீள்துண்டுப் பூமி; இதனை இரு காணிச் சொந்தக்காரரும் வருடாவருடம் மாறி மாறிச் செய்கை பண்ணுவர்); பூவல் (குடிநீர் பெறுவதற்காகத் தோண்டிய குழி); உப்பட்டி (ஒரு கைப்பிடியளவு அரிந்த நெற்கதிர்); கட்டு (ஒருவர் தலையில் சுமக்கக்கூடிய அளவு உப்பட்டிகளைச் சேர்த்துக் கட்டியது); கந்து (நெற்கதிர்களின் சிறு குவியல்); சூடு (பெரிய குவியல்); பரண் (உயரமாகக் கட்டப்பட்ட தங்குமிடம்); புரை (நிலமட்டத்திற் கட்டப்பட்ட குடிசை); காவற்பரண் (மிருகங்களின் தொல்லைகளிலிருந்து நெற்பயிரைப் பாதுகாக்கத் தங்குவதற்காக வயலின் எல்லையிற் கட்டப்படும் சிறு பரண்; மரைக்கால் நெல் அளக்கும் கருவி; அளவை வீதம்; அவணம் (30 மரைக்கால் = 1 அவணம்).

நெற்செய்கையில் பழம் பெரும் பண்பாடொன்று இன்றும் வயல்களிற் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். குறிப்பாக சூட்டுக் களத்தில் விவசாய உபகரணங்களைக் குறிப்பதற்கு அவற்றின் நேரடியான சொற்கள் உபயோகிக்கப்படுவதில்லை. அவை வேறு பெயர்களிலான குழுஉக்குறிகளினால் அழைக்கப்படுகின்றன.

அவற்றுட் சில வருமாறு : நெல்-பொலி; வைக்கோல்-பொலிக்கொடி; மரைக்கால்-கணக்கன்; சாக்கு-தோல்வாயன்; பாக்கு-கருங்காய்; புகையிலை-புகைஞ்சான்; தண்ணீர்-கலங்கல், வெள்ளம்; வாழைப்பழம்-கரைச்சான்; கைப்பெட்டி-குஞ்சுவாயன்; கடகம்-பெருவாயன்; தேங்காய்ப்பாதி-பல்லிளிச்சான். இவ்வாறான சுமார் ஐம்பது சொற்கள் விவசாயக் களங்களிலே உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

இவ்விடயங்களில் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டும் கவிகள் சில பார்ப்போம்.

அலிக்கம்ப வட்டையிலே
அஞ்சேக்கர் செஞ்சிருக்கு
தாலிக்கொடி வாங்க
எங்க தங்க மயில் நாகூருக்கு.

கொள்ளி பொறக்கி
கொடுங்கையில தூக்கிவைச்சி
பாரஞ்சமந்து வந்தன்
என்னைப் பாத்திருங்கோ மாமிமகன்.

பன்னுக்குப் போன
பச்சைக்கிளி வட்டையிலே
மேயுதுகா ராசாவே
அதை மெள்ள வந்து கூட்டிவாங்கோ.

தேனெடுக்கப் போன
எண்ட செல்ல மகாராசாவின்
கண்கள் கலங்காமல்
கலந்தரப்பா உன் காவல்.

மாடு தருவேன்
மண் இழுக்க நான் வருவேன்
ஆடும் தருவேன்
என்னை ஆதரிச்சால் நீ ராசா.

கதிரு பொறக்கி
கஷ்டப்பட்டு வாழ்வேன் நான்
மரியாதை இல்லாத
மடத்தனத்தைச் செய்ய ஒண்ணா.

மானாகன் வட்டைக்கி
மாடுதேடிப் போற மச்சான்
காரமுள் தச்சிடாமல்
கலந்தரப்பா உன் காவல்.

கல்லிலே கரடி கத்த
கரைச்சையில் திராய் முளைக்க
வில்லுக்குப் போற மச்சான்
உன்னை விரிபுடையன் தீண்டாதோ.

இப்பாடல்களிலே பிறிதொரு விடயத்தையும் நாம் கவனிக்கலாம். அதுதான் பெண்கள் செய்யும் தொழில்களாகும். கொள்ளி பொறுக்குதல், பன் பிடுங்கல், கதிர் பொறுக்குதல் என்பன இங்கு கூறப்படுகின்றன. கிராமியச் சமுதாய அமைப்பில் வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்வதோடு, வீட்டுவேலைகளோடு தொடர்புள்ள நெல்லுக் குற்றுதல், மா இடித்தல், கிணறு வசதி இல்லாவிடத்து பூவலில் அல்லது வாய்க்காலிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வரல் என்னும் வேலைகளோடு பொருளாதார வருவாய்த் துறைகளிலும் எமது பெண்கள் ஈடுபட்டு வந்திருக்கின்றனர். அல்லைக்குப் போய் பன் பிடுங்கி வந்து அதைக் காய வைத்துத் தெரிந்தெடுத்துச் சாயமூட்டி, வாட்டி, பாய், தட்டு, உமல் முதலியன இழைத்தல், தென்னோலையில் கிடுகு இழைத்தல், வட்டையில் அறுவடைக்காலத்தில் கதிர் பொறுக்கி அதிலுள்ள நெல்லை எடுத்தல் போன்ற தொழில்களில் எம் பெண்கள் ஈடுபட்டே வந்துள்ளனர். உட்பட்டிகளைக் கட்டாகக் கட்டும் போதும், கட்டுக்களைச் சுமக்கும் போதும் சிதறுண்ணும் கதிர்களைச் சேர்த்தெடுத்தலே 'கதிர் பொறுக்குதல்' என்பதாகும். அது பெண்களின் தொழிலே.

இன்று விவசாயக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் வயலிலே செய்யும் தொழில் வகைகள் அதிகரித்துள்ளன. உழவின் போது புல் எடுத்தல், வேளாண்மையில் களை பிடுங்குதல், கிருமி நாசினி தெளிக்கும் போது வேளாண்மையை விலக்குதல், உட்பட்டி புரட்டுதல் போன்ற வேலைகளைப் பெண்களே செய்கின்றனர். ஆகையால் முஸ்லிம் பெண்களும் விவசாய உற்பத்தியில் பங்கு கொள்வதை இங்கு காணலாம்.

இவ்வாறான கிராமியச் சமுதாயத்தில் கலியாணத்தின்போது மணமக்களுக்குப் பெண்ணின் பெற்றோரால் வழங்கப்பட்ட பொருட்களையும் நாட்டார் பாடல்கள் கூறுகின்றன. நற்காரிய வேளைகளில் பின்பற்றப்பட்ட சம்பிரதாயங்களும் அங்கே கூறப்படுகின்றன.

ஏழவண நெல்லும்
எருமைகளும் கன்றுகளும்
தாறுதுதான் உங்களுக்கு
சம்மதமோ சொல் பொடியா.

மருதோண்டி போட
மயில் வருமாம் என்று சொல்லி
விளக்கும் கொளுத்தி நாங்க
வெகுநேரம் காத்திருந்தோம்.

மஞ்சள் அரைச்சி
மதினிமார் கொண்டு வந்து
பூசி விளையாடப்
போகினமாம் எங்களுக்கு.

இங்கு நெல்லும் மாடும் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளன. அதாவது சில ஏக்கர் நெல் வயலும் சில மாடுகளும் வசதி உள்ளவிடத்து மாட்டுப் பட்டி ஒன்றும் வழங்கப்படுதல் மரபாயிருந்துள்ளது. இவற்றுடன் வேறு சில பொருட்களும் கொடுக்கப்பட்டன. மருதோன்றி போடுதல், ஆராத்தி எடுத்தல் எனும் சம்பிரதாயங்களும் கூறப்படுகின்றன.

ii. கிராமத்து வாழ்க்கை

கிராமியப் புவியியல் அமைப்பையும் சூழலையும் நாட்டார் பாடல்கள் நன்கு பிரதிபலிக்கச் செய்கின்றன. கிராமங்களின் சாதாரண போக்குவரத்துப் பாதை ஒழுங்கையாகும். இவை நான்கு வகைகளாக இருந்தன. அவையாவன: சிற்றொழுங்கை, குறுக்கொழுங்கை, மறுக்கொழுங்கை, பேரொழுங்கை. தார்வீதிகளும் கிரவல்வீதிகளும் ஏற்படுவதற்கு முன்பு கிராமம் முழுவதும் மணல் ஒழுங்கையே. அவ்வொழுங்கை பற்றிய இரு கவிகளைப் பார்ப்போம்.

ஓடி ஓடி வருவார்கா
ஒழுங்கையில் நிற்பார்கா
என்னை நினைப்பார்கா - என்ற
வீட்டவர நாட்டமில்லை.

குறுக்கொழுங்கை மறுக்கொழுங்கை - நாம்
கூடி நிற்கும் சித்தொழுங்கை
பேரொழுங்கை நாலிலையும் ராசா - நம்மட
பேரெழும்பி வீசறென்ன?

கால ஓட்டத்தோடும் நகர்ப்புறத் தொடர்பு அதிகரிப்போடும் கிராமியப் பண்புகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. புதிய பழக்கங்கள் அம்மக்களது நடை, உடை, பாவனையை மாற்றுகின்றன. சிகரெட் புகைத்தல், பேச்சு வழக்கில் ஆங்கிலச் சொற்களைச் சேர்த்தல் என்பனவும் நாட்டார் பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன.

காலையில்லை மாலையில்லை
கடும்பகலும் சாமயில்லை
வாயில் வெள்ளைச் சுருட்டோடே - இந்த
வளவைச் சுத்தித் திரிகிறான்கா.

வெள்ளை வெலுட்டும்
விரல் நிறைய மோதிரமும்
எங்கும் பொழுபொழுப்பு
எங்க மச்சான் வாற செப்பம்.

இம்மக்களின் முக்கியமான தொழில் விவசாயமாகும். வேளாண்மைச் செய்கையே அவர்களின் ஜீவநாடி. ஆகையால் அவர்களது தொழிற்பாடல்கள் அநேகமானவை விவசாயத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

வேளாண்மைச் செய்கையுடன் மாட்டுப்பட்டிகள் வைத்திருத்தல், தவள வர்த்தகம், சேனைப் பயிர்ச்செய்கை என்பனவும் இவர்களது தொழில்களாயிருந்தன.

வேளாண்மைச் செய்கையில் வயல் மிதிப்பு, வேலிக்காவல், அறுவடை, சூட்டிப்பு எனும் முக்கிய கட்டங்கள் பலவுள்.

அவை தொடர்பான சில கவிகள்:

நடவாக் கிடாமாடும்
நானும் இந்தப் பாடுபட்டால்
காயாப் புழுங்கலும் என்
கண்மணியும் என்ன பாடோ.

ஆலையடி வரவை
அதற்கடுத்த நீள்வரவை
கதிர்வளைந்து நெல்விளைவு
காவலுக்குப் போய்வாறன்.

காவற் பறணதிலே
கண்ணுறங்கும் வேளையிலே - என்
கண்ணான மச்சி வந்து
காலூண்டக் கண்டேன்கா.

கிராமியச் சூழலையும் தொழிலையும் எடுத்துக் காட்டும் அதேவேளையில் அம்மக்களின் உடைகள், நகைகள், பெறுமதியான பொருட்கள் என்பவற்றைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் இக்கவிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. இன்று புடவை வகைகள் வுளி, ஜீ போர், காஞ்சிபுரம், மணிப்புரி, ஜோர்ஜட், நைலக்ஸ், சீகுவினஸ், லேஸ் சாறி, மைசூர் சில்க், காஷ்மீர், ஓர்கன்ஸா, பெங்களுர் என்பன போன்று அன்றும் உடுதுணிகள் பலவகையாயிருந்தன. அவற்றுள் சிறந்தது சோமன்பட்டு எனும் வகையாகும்.

மச்சி மனசு மெச்ச
மதிப்பான பால் சோமன்
ஹஜ்ஜிக்கு வாங்கிவாறன்
கவலை என்ன வேறுனக்கு.

மாடாவண்ணச் சோமன், எள்ளுவண்ணச் சோமன், கடுகுவண்ணச் சோமன், சந்திரபடிச் சோமன், பால் சோமன், மருதமுனைச் சோமன்,

முக்கடுக்குச் சோமன், வெண்பட்டுச் சோமன், மஞ்சள்பட்டுச் சோமன், தோம்புச் சேலை, கருக்குப்பணி, சுங்கோடி, மூங்கில்பட்டு, மோகினிப்பட்டு, கல்குத்தா, வத்தாவி, கறுத்தச்சேலை, அத்துராசிச் சேலை, பஞ்சவர்ணப்பட்டு என்பன அக்காலத்தில் சிறப்புப் பெற்ற சாறி வகைகளாகும். மண்பெண்ணுக்கும் கூறைக்கும் உபயோகப்பட்டவை முக்கடுக்கு, வெண்பட்டு, மஞ்சள்பட்டுச் சோமன்களாகும்.

வட்டா, படிக்கம், சேவரக்கால், குத்துவிளக்கு, தூக்குவிளக்கு, செம்பு, செம்புக்குடம் எனும் வெண்கலப் பொருட்களும் பெறுமதியானவையாகக் கணிக்கப்பட்டன.

வட்டா படிக்கம்

வளச்சிருந்து என்ன செய்ய - என்ற

செம்பகக்கிளி வாயாலே

சிரிச்சிருந்தாப் போதாதோ.

பூசின செம்பே - என்ற

புழுதிபடா வெண்கலமே

ஆசைக்கிளியே - உன்னை

ஆருவெச்சி ஆளுவரோ?

காப்பெங்க கண்டார் உன்ற

காதிலிடும் தோடுமெங்கே

மாலை பதக்கமெங்கே கண்டார்

மான்விரட்டிப் பார்வை எங்கே.

மேலேயுள்ள கவி, பெண்களின் நகையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. கிராமியக் கவிகள் செழிப்புற்றிருந்த காலத்தில் அப்பிரதேசப் பெண்கள் அணிந்த நகைகள் பல்வகையாகும்:

கழுத்தில்: உட்கட்டு, சவுக்கமணி, தாலிக்கொடி, மணிக்கோர்வை

காதில்: காதுப்பூ, அல்லுக்குத்து, வாளி, சிமிக்கி

கையில்: பூட்டுக்காப்பு, முகப்பணிக்காப்பு, பூட்டுத்துறப்புக் காப்பு, கொலிசக் காப்பு, பட்டணத்துக் காப்பு, கைக்கட்டு, தாவத்துக் கொடி

காலுக்கு: கால்மோதிரம், கொலிசம், தண்டை, கறணை
கொண்டையில்: மாலைக்கொண்டைக்குத்தி, திருகுபு, பூக்கொண்டைக்
குத்தி
மூக்கில்: மூக்குத்தி

இவையாவும் வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டவையாகும். இவற்றை
இன்று எவரும் அணிவதில்லை. ஆயினும் தாம் ஒரு காலத்தில்
பெருமையாக அணிந்த நகைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கும் சில
வயோதிபுப் பெண்களை இன்றும் கிழக்கு மாகாணத்தில் சந்திக்கலாம்.

கிராமத்தின் புவியியல் அமைப்பு, காலமாற்றம், தொழில், உடை,
பொருட்களின் பெறுமானம் என்பவற்றைக் காட்டும் இக்கவிகளின் ஒரு
முக்கிய பண்பு அவை எங்கணுமே எழுதப்படாதவை என்பதாகும். அவ்வாறு
எழுதப்படாது வாய்மொழியாகப் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பாடப்பட்டு
வந்துள்ளன.

இதனைப்பற்றி நாட்டாரியல் ஆய்வாளரான எஸ். முத்துமீரான்
பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“எழுத்தறிவில்லா இக்கிராமிய மக்களின் கவிகள் மண்வளச்
சொற்களைக் கொண்டே பாடப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு
கிராமத்துக்கும் சொந்தமான பிரதேச மொழிகள் இக்கவிகளில் கூடுதலாகக்
காணப்படுகின்றன. இப்பிரதேச மொழிகளைக் கொண்டு இக் கவிகள்
எந்த ஊர் மக்களால் பாடப்பட்டவை என்று அறிந்து கொள்ளலாம்.
கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த பொத்துவில், அக்கரைப்பற்று,
அட்டாளைச்சேனை, பாலமுனை, ஒலுவில், நிந்தவூர், சாய்ந்தமருது,
கல்முனைக்குடி, சம்மாந்துறை, மருதமுனை போன்ற கிராமங்களில்
இக்கிராமியக் கவிகள் பெருமளவில் காணக்கூடியவையாக இருக்கின்றன.
இக்கிராமத்து மக்களின் பேச்சுக்கள் கிராமத்துக்குக் கிராமம் வேறுபட்டதாக
இருப்பதனால் இங்கு பாடப்படும் கவிகளிலும் இத்தாக்கம் அதிகளவில்
பொதிந்துள்ளது. இத்தோடு, இக்கவிகள் கிராமத்துக்கு கிராமம் வேறுபட்ட
இசையிலும் பாடப்பட்டு வருகிறது.”⁴

4. முத்துமீரான் எஸ் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிப்பொருள், மீரா உம்மா நூல் வெளியீட்டகம்,
நிந்தவூர், 1991, ப: 41

வாய்முலமே வளர்ந்தும் பரவியும் வந்த காரணத்தினால் ஒரே கவி வெவ்வேறு இடங்களில் சொற்கள் மாறி மாறிப் பாடப்படுவதை நாம் காணமுடியும்.

அடிப்படைக்கருத்து மாறா விதத்தில் சில சொற்கள் அல்லது சொற்றொடர்கள் மாறிவரும் சில கவிகள் இதோ:

குஞ்சி முகமும் உன்
கூர்விழுந்த முக்காடும்
நெத்தி இளம்பிறையும் - என்ற
நித்திரையிற் தோணுதுகா.

குஞ்சி முகமும் - உன்
கூர்விழுந்த முக்கமுகும்
நெற்றி இளம் பிறையும் - என்ற
நித்திரையில் தோணுதுகா.

வட்ட முகமும் - உன்
வடிவிலயர் முக்கமுகும்
கட்டு உடலும் என்னைக்
கனவிலயும் வாட்டுதுகா.

வட்ட மதி முகமும்
வடிவில் உயர் முக்கும்
நெட்டையமுகும் - என்ற
நித்திரையில் தோணுதுகா.

கொண்டை யமுகும்
கூர்விழுந்த முக்கமுகும்
நெற்றி அமுகும் பொன்னார் - என்
நெஞ்சை விட்டு மாறிடுமோ.

கடலே இரையாதே
காற்றே நீ வீசாதே
நிலவே சரியாதே - என்ற
நீலவண்டு போய்ச்சேரும்ட்டும்.

கடலே இரையாதே
கற்கிணறே பொங்காதே
நிலவே சரியாதே - என்ர
நீலவண்டார் வருமளவும்.

காத்தே யடியாதே என்ர
கானலே நீ வீசாதே
நிலவே சரியாதே - என்ர
நீலவண்டார் போகுமட்டும்.

இவ்வாறு ஒரு பாடல் இடத்திற்கேற்ப, காலத்திற்கேற்ப மாற்றமடைந்து வருவதைக் காணமுடியும். வாய்மொழி இலக்கியமான காரணத்தினால் பல கவிகள் காலப்போக்கில் மறைந்திருக்கவும் கூடும்.

சமீப காலத்தில் இவற்றைத் தொகுத்து நூலுருவாக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறானோரின் பெயர் விபரங்கள் பின்னிணைப்பு - 1 இல் தரப்பட்டுள்ளன.⁵

iii. பறவை விடுதூது

தமிழ் இலக்கியத்தில் அடிக்கடி பறவைகளும் மிருகங்களும் இடம்பெறுவதுண்டு. சங்க கால இலக்கியத்திலிருந்து இற்றை வரையுள்ள இலக்கியங்களில் இப்பண்பைக் காணலாம். பாடல்கள் தோன்றிய பிரதேசங்களில் மிகப் பரிசுசயமான உயிரினங்கள் இவ்வாறு இடம் பெறுதல் மரபு.

நாட்டார் பாடல்களிலும் பறவைகள் மற்றும் மிருகங்கள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இவ்வாறான சில கவிகளை நோக்குவோம்.

மச்சானின் அழகுக்கும்
மாண்கொம்பு மீசைக்கும்
ஏலரிசிப் பல்லுக்கும்
நான் என்ன சொல்லிக் கூப்பிடட்டும்.

5. பார்க்க: பின்னிணைப்பு I, இலக்கை நாட்டாரியல் பற்றிய ஓலைகள்

முன்று பிணையல்கட்டி
முன்மாரி போற மச்சான்
உன் செல்ல முகத்திலே
சேறு தெறிக்காதோ.

பச்சைக்கிளியே
பறந்து செல்லும் பட்சிகளே
இச்சையுள்ள மச்சானுக்கு
எந்தன் துயர் கூறிவிடு.

சோலைக்கிளியே
சோறு தின்னும் நங்கணமே
தூரப் பறந்து சென்று - என்ற
துயர்கூறி வந்திடுவாய்.

ஆகாசக் கொப்பிலே
அறைஅறையாய் கூடுகட்டி
தங்கும் புறாக்களே என்ட
தங்கவண்டைக் கண்டயளோ.

உசரப் பறக்கும்
ஒருசோடி நங்கணங்காள்
தாளப் பறங்க என்ட
தன்மைகளைச் சொல்லியழ.

பட்டியடிப் புட்டிருந்து
பறந்து வரும் நங்கணங்காள்
எங்க மச்சானிருக்கும்
மாளிகையைக் கண்டங்களோ.

சங்க இலக்கியத்தில் மான் முக்கிய இடம் பெறுவது போன்று கவிகளிலும் இம்மிருகமே உவமானமாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அதன் அழகு, கண், மருட்சி, வேகம் என்பவற்றை உவமிக்கும் பல கவிகள் உள்ளன.

பறவைகளில் கிளி, நங்கணம், புறா, குயில், மயில், காகம், காணான், உள்ளான் குருவி, கள்குழுப்பை, சேவல், கிரான் குருவி, ஆக்காட்டி

என்பன அடிக்கடி இடம் பெறுகின்றன. அவற்றுள்ளும் கிளி தனி இடத்தை வகிக்கின்றது. பச்சைக் கிளி, சோலைக்கிளி, தங்கக்கிளி, தண்டுக்கிளி, ஆசைக்கிளி, ஆரம்விழுந்தகிளி, தென்னம்வட்டுக்கிளி, கூண்டுக்கிளி, ராசகிளி, மருதங்கிளி என்றெல்லாம் அடைமொழி இடப்பட்டு அழைக்கப்படுகிறது.

அதற்கடுத்த இடத்தை நங்கணம் பெறுகின்றது. அதனுள்ளும் மலைநாட்டு நங்கணம் அழகுமிக்கது. மஞ்சள் நிறமான கழுத்தையும், தலையையும் உடையது. இப்பறவையைத்தான் நாம் இன்று மைனா என்று அழைக்கின்றோம்.

சோலைக்குயிலே
தோகைமயில் நங்கணமே
கூவும் புறாவே அவரை
கொண்டு வந்து சேர்த்திடுங்கோ.

காகமே நீயிருந்து
கால்கடுக்க ஏனழுதாய்
மன்னர் விசகளத்தை
மனங்குளிரச் சொல்லாம.

தனியே இருந்து நான்
தன்மப் படுகிறதை
காகம் ஒண்டு வந்து
கதைக்கலையோ ராசாவே.

உள்ளதைக் காகமே
ஒளியாமல் சொன்னி யெண்டால்
காசிகொடுத்து நான்
கருவாடு வாங்கித் தானேன்.

ஈக்கில் தெறிச்ச
இளம்வட்டுத் தென்னையில்
காகம் இருந்து நம்மிட
கக்கிசத்தைச் சொல்லுதுகா.

களியோடை ஆத்தில
கானான் வளைக்கிறாப்போல்
ஏன் வளைக்கிறாய் கண்டார்
உனக்கு நான் கிடைக்கப்போறதில்லை.

ஆக்காண்டி கத்துதுகா
ஆளரவம் கேட்டுதுகா
காகம் கரவுதுகா நம்மட
காக்கா பொண்டி வாசலிலே.

மாடு பெரிசோ ஒங்களுக்கு
மானமுள்ள பெண்பெரிசோ
வீடுபெரிசோ - ஒரு
விருப்பமில்லாப் பெண்பெரிசோ.

மாமன் மகளே
மலைநாட்டு நங்கணமே
ஏலங்கிராம்பே உன்னை
என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டும்.

மானுக்கு மேலழகு
மயிலுக்கு வாலழகு
தேனுக்கு ஈயழகு - எங்கட
தேன் மொழிக்கு நானழகு.

ஓடிவரும் தண்ணியிலே
உலாவிவரும் மீனதுபோல்
நாடிவந்தேன்கா மச்சி - உன்ட
நட்புதல வேணுமெண்டு.

தங்கக் கிளியே என்ட
தாய் மாமன் ஈண்ட கண்டே
மையிட்ட கண்ணே - உன்னை
மறந்திருக்கக் கூடுதில்லை.

கூண்டுக்கிளியே
கண்டு கதைபேசாமல்
மூன்றுநேர சோறும்
உடலில ஓட்டுதில்லை.

காகம் குருவி
களுகுழுப்பை நங்கணங்காள்
மாடப்புறாவே எங்கட
மச்சியையும் கண்டியளோ.

மாடும் வயசாளி
மாட்டுக்காரன் குமராளி
நானும் சாச்சிப்பாத்தன்
நடக்குதில்ல போடியாரே.

இவ்வகைக் கவிகளிலே நாம் காணும் ஒரு பண்பு பறவைகள் தூதுச் சாதனங்களாகக் கொள்ளப்படுவதாகும். வீட்டிலே மனைவியை விட்டு வயலுக்குச் சென்ற கணவன் பல நாட்களாகியும் திரும்பி வராததால் கவலையுறும் மனைவி அவனது நிலையைப் பற்றிய தனது அங்கலாய்ப்பை வெளிக்கொணருவதற்கு பறவைகளைத் துணையாகக் கொள்கின்றாள். அதேபோன்று வயலிலே விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் கணவனும் தனது மனைவி மக்களின் நினைவேற்படும்போது அதை வெளியிடுவதற்கும் பறவைகளையே உதவிக்கழைக்கின்றான்.

iv. தோளிலும் கா, நாவினும் கா

கிழக்குப் பிரதேச முஸ்லிம்களிடையேயும் தமிழரிடையேயும் வழங்கிவரும் கவிகளில் 'கா'என்னும் அசைச் சொல் முக்கிய இடம் பெறுகிறது.

மட்டக்களப்பாருக்குத் தோளிலும் 'கா' நாவினும் 'கா'; ஆடவர் தோளிலும் 'கா' அரிவையர் வாயிலும் 'கா' ஆகிய வழக்குகள் பிரசித்தி பெற்றவை.

தோளில் 'கா' என்பது வயற் சொந்தக்காரரான போடியாருக்கு

அவரது வயலில் குத்தகைக்கு வேளாண்மை செய்பவர் கொண்டுசெல்லும் அன்பளிப்புப் பொருட்தொகுதியாகும்.

பெரியதொரு கோழிச்சூடன் வாழைக்குலை, பெரியதொரு புதுத்தயிர்ப்பானை, புதிருக்கோட்டை என்பனவற்றை இது கொண்டிருக்கும். புதிருக்கோட்டை என்பது அதே வயலில் விளைந்த தலைப்பொலி நெல்லைக் குற்றிப் பெற்ற அரிசியை வைக்கோலினாலும் வைக்கோற்புரியாலும் உருண்டை வடிவில் கட்டிய ஒரு பொதியாகும்.

இக்காலத்தில் இப்பொருட்களோடு சீனி, அவல் என்பனவும் கொண்டு செல்லப்படுவதுண்டு.

இன்றுவரை இப்புதிர் கொண்டு செல்லும் சம்பிரதாயம் நடைமுறையிலிருந்து வருகிறது. ஒரு போடியாரின் வீட்டிற்கு ஒரு வருடத்தில் எத்தனை 'புதிருக்கா' வருகின்றது என்பதைக் கொண்டே அவரது சமுதாய அந்தஸ்து அக்காலத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இப்போடிமார் பரம்பரை இன்று அருகிவிட்டது. முன்னொரு காலத்தில் இவர்கள் பெரும் பரப்பான விவசாய நிலத்தின் சொந்தக்காரர் களாயிருந்தனர். முல்லைக்காரன், வயற்காரன், வண்டிக்காரன் எனப்படும் இவர்களின் கீழ் ஊழியஞ் செய்தனர். எவ்வித சொந்த விவசாய நிலமுமற்ற இத்தொழிலாளர், தமது முழு ஜீவனோபாயத்துக்கும் போடியாரிலேயே தங்கி வாழ்ந்தனர். அவர்களின் மனைவிமார்கள் கூடப் போடியாரின் வீட்டில் எடுபிடி வேலை செய்வோராயிருந்தனர்.

சமுதாயத்திலேற்பட்ட இரு மாற்றங்களினால் 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிகளில் போடிமார் தமது சொத்தையும், செல்வாக்கையும் படிப்படியாக இழக்க நேர்ந்தது. முதலாவதாக, ஒவ்வொரு தலை முறையினரும் தமக்கிருந்த வயல்கள், தோட்டங்கள், மாட்டுப்பட்டிகள் என்பனவற்றைத் தமது பிள்ளைகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்து வந்ததினால், ஒவ்வொருவருக்கும் உரித்தான நிலப்பரப்புக் குறைந்து கொண்டே வந்து, மூன்று, நான்கு தலைமுறைகள் தாண்டியவுடன் இன்றைய வாரிசுகள் சிறிய நெற்காணிகளையே கொண்டுள்ளனர்.

இதைவிட முக்கியமானது இலவசக் கல்வியின் வருகையாகும். கிராமங்கள் தோறும் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டு காலப்போக்கில் அவை மகாவித்தியாலயங்களாக உயர்ந்து கொண்டுவர, ஏழை மக்களின்

குழந்தைகள் கல்வியிற் கவனஞ் செலுத்தினர். போடிமாரோ இதற்கு மாறாகத் தமது சொத்துக்கள் ஏற்கனவேயுள்ள அந்தஸ்தையும் சுகபோகங்களையும் பல தலைமுறைகளுக்குப் போஷிக்கப் போதுமானவை என எண்ணியதனால், தமது பிள்ளைகளின் கல்வியிற் கவனஞ் செலுத்தவில்லை.

இதன் விளைவாகப் பொருளாதார வசதி குறைந்த குடும்பங்களிலிருந்து கல்வி கற்றோரினால் முதலில் ஆசிரியர் பரம்பரை உருவாகத் தொடங்கியது. அதற்கடுத்த தலைமுறையினர் உயர் கல்வியில் நாட்டங்கொண்டு நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் டாக்டர், எஞ்சினியர், சட்டத்தரணி, கணக்காளர், பட்டதாரி, வங்கியாளர், தொழில்நுட்பவியலாளர் எனத் தமது வாழ்வை வளம்படுத்திக் கொண்டனர். பொருளாதாரக் கீழோர் இதன் மூலம் மேலோராகிவிட, போடிமார் வம்சம் தமது நிலப்பிரபுத்துவத் தன்மையை இழந்தனர்.

வியாபாரிகள் காவிச்செல்லும் கூடைத்தொகுதியையும் 'கா' எனக் கூறுவதுமுண்டு. நன்கு சீவப்பட்ட பாடஉருவமான நீளமான கம்பைத் தோளின் மேல் வைத்து அதன் இருமுனைகளிலும் பொருட்டட்டிகளையும், கூடைகளையும் தொங்கவிட்டுச் சுமந்து செல்லுதலும் 'கா'எனப்படும்.

நாவில் 'கா' என்பது பேசும்போதும், கவி படிக்கும் போதும் 'கா' என்னும் ஓசையை உபயோகிப்பதாகும். ஆண்கள், பெண்கள் இரு பாலாருமே இதை உபயோகிப்பர். அவ்வாறான பாடல்கள் சிலவற்றை இப்போது பார்ப்போம்.

சிற்றொழுங்கையாலே
செருப்பமுது போற சத்தம்
ஆரெண்டு பார்த்தேன் கா
என்ட அழகுதரை மாமி மகன்.

ஒண்டும் இல்லை கா இங்கு
உன்னுடைய மாளிகைக்கு
கலிமாப் படித்துரைக்க
கருத்தாக வந்தேன் கா.

ஆத்தைக் குறுக்க கட்டி
அழகுசம்பா நான் விதைக்க
ஆத்துத் தண்ணி வத்த வத்த
என்ட அழகு சம்பா வாடுது கா.

பூவலைக் கிண்டி
புதுக்குடத்தைக் கிட்டவச்சி
ஆரம் விழுந்த கிளி
அள்ளுது கா நல்ல தண்ணி.

வில்லுக் கரத்தையிலே
வெள்ளைமாடு ஒன்று கட்டி
தட்டிவிடுகா மச்சான் நாங்கள்
சம்மாந்துறை போய்வருவோம்.

